

Paris var fram till mitten på nittonhundrafyrtiotalet den västerländska konstens viktigaste scen. Efter kriget kom emellertid konstens fokus att förskjutas västerut, till New York. Trots detta är begreppet Paris, hos folkflertalet, förknippat med stor konst. Många svenska konstnärer har utbildat sig därstädes och några har av olika skäl slagit sig ner sina bopålar i staden. Norrlänningen Bengt Lindström är en av dem, grafikern Örjan Wikström en annan. Även målaren Jens Ferm tillhör denna exklusiva skara av Parissvenskar. Vi kan just nu möta Fermes måleri på Konstens Hus i Luleå. Det är med en viss kluven förundran jag beskådar hans bilder. Lika förundrad blir jag då jag läser ett stycke i ett förord skrivet av Per F Bundgaard till en av de kataloger som konstnären lämnat i receptionen som läsexemplar. ”Det är lätt att säga varför Fermes målningar skulle kunna vara tråkiga, det är svårare att säga varför de inte är det.” (sic)! Efter att ha lagt ordet ”tråkiga” i min mun försöker Bundgaard sedan att argumentera för att så inte är fallet. Jag blir inte riktigt övertygad! Färgskalorna är lågmält oklara, opaka. På en jämnt färgmättad grund gör han en enkel ofta linjeelegant figuration, mitt på ytan. Ibland blir det symmetriska mönster. Det är det hela. Infallsrikt, lite bagatellartat med ett intellektuellt humoristiskt anslag. Jag upplever många av bilderna som något av illustrationer. Som vore de lämpliga bokomslag eller i upprepade mönsterformer passande figurationer på omslagspapper från Designtorget. Förvisso en snygg formgivning men starkt knuten till tidens anda och därför känns den så tillfällig. Själva bruket av färg är väl det som Fermes bilder har gemensamt med måleriet annars ligger hans bilder närmare teckningen. Då menar jag den moderna varianten som lägger sig mer vinn om linjens uttryck än om formens. Ville man vara välvillig kunde man tala om ett minimalistiskt förhållningssätt. Kompositionerna är inga direkta äventyr inte heller den dämpade färghållningen. Där finns få eller inga accenter som klingar, inga komplikationer som stimulerar sinnesintrycken. Färgfördrivningar och färgperspektiv lyser med sin frånvaro. Där finns inga för mig synbara gåtor att fördjupa mig i förutom frågan varför? Jag kan gott tänka mig att svaret på frågan är därför! Men det övertygar ändå inte. Per F Bundgaards försök att med texten i katalogförordet reda ut begreppen gör inte saken bättre.

Bertil Sundstedt